

SVE CRVENKAPE SU ISTE

MARKO VIDOJKOVIĆ

Copyright © 2006, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

SVE CRVENKAPE SU ISTE

Ovo je roman. Svi likovi i događaji su plod mašte.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

MARIJANA JE KURVA, POPE

Bilo je zamišljeno da novinar provede jedno veče s poznatom ličnošću i da onda od toga napravi članak. Časopis tek što je počeo da izlazi – u toj fazi su prepuni genijalnih ideja, a onda časopis u smrt otprate te iste ideje za koje se u međuvremenu ispostavi da ipak nisu bile tako genijalne. Časopis se zvao *Mali veliki svet*, ciljna grupa nepoznata, uredniku sam zaboravio ime, novinarki takođe, a poznata ličnost za sledeći broj bio sam ja.

Sto puta sam sebe pitao koji kurac dajem intervju novinama koje čitaju samo oni koji ih prave i njihova rodbina, i sto puta sam sebi odgovorio: „Možda će neko od njih kupiti tvoju knjigu, ionako nemaš šta pametnije da radiš, a uvek može da se desi i da je novinarka neka dobra riba.“ Ali baš nikad nije tako.

Ta Tanja, Maja ili Bojana, trebalo je da bude ispred moje zgrade u osam, a onda je trebalo negde da je izvedem. Bilo je petnaest do osam i taj frtalj sata rešio sam da prekratim čitanjem nekog od internet foruma, čija sam tema bio ja. Ukucao sam svoje ime u pretraživač i od tridesetak foruma odabrao najnoviji.

„Crveni nokti“ – *smeće ili govno*, bila je tema koju je postavio izvesni Monkey Man. *Crveni nokti* bio je moj poslednji roman, najprodavanija domaća knjiga prošle godine ili, prevedeno u realnost, deset hiljada prodatih primeraka.

„Crveni nokti“ su najgore smeće koje sam pročitao u životu, napisao je izvesni Prozak.

Govno, govno, govno, toliko veliko govno da je, u stvari, u pitanju hrpa govana u jednoj knjizi, spremno je odgovorio Monkey Man, a Prozak je na tu duhovitost uzvratilo smajlicem. *Ne vredajte govna!* – ubacio se Siluet of Domination, a Mary Boleine je dodala: *Nisam čitala knjigu, niti imam nameru, posle poslednjeg Šestićevog gostovanja na televiziji. On je polupismeni ženomrzac!* Usledio je još jedan Prozakov smajličić, a onda se neka budala od mog čitaoca, predstavljajući se kao Pikachu, upecala i stidljivo napisala: *Ja mislim da je knjiga OK.* Onda je Monkey Man napisao: *Molim moderatora da izbaci Pikachua sa foruma jer o govnama govori da su OK*, na šta je Prozak poslao četiri smajlića koji se valjaju od smeha, a ja sam osetio potrebu da se umešam, jer ako nešto mrzim to je kada mi forumaši vredaju čitaoca. Na brzinu sam se prijavio na forum, s uobičajenim nadimkom Cvetić, i poslao privatnu poruku Monkey Manu: *Poslednje što ćeš da osetiš pre smrti je moj debeli kurac u tvojim ustima.* Potom sam poslao i privatnu poruku Pikachuu: *Šta se primaš na četiri gubitnika koji seru po nečemu što ti se sviđa?* A onda sam i samog sebe pitao to isto. Bio je to mali usrani forum, sa ukupno dvadeset sedam poseta, šest učesnika, uključujući mene i Pikachua, ali, jebiga, šta ću kad mi idu na kurac.

Otišao sam na drugi forum, tamo je tema bila *Boban Šestić – lažni panker*. Temu je postavio nekakav Guru, a pošto sam tu već bio registrovan kao Cvetić, na brzinu sam mu poslao privatnu poruku: *Sisaj kurac*, a onda sam počeo

da čitam na preskok. *Lažnjak, nikad ga nisam video da žicka kod SKC-a; Kakav, bre, panker, vozi neka besna kola?; Kakav lažni panker, lažni čovek, bre; Ništarija na koju mogu da se lože samo glupe klinke; Nula čovek, nula pisac, ali zato veliki smrad...* Bilo ih je dvadesetak. Mislio sam se da li da im svi-ma pošaljem po neku sočnu psovku, a onda mi je zazvonio mobilni. Nepoznat broj.

„Da?“

„Da li je to Boban Šestić?“, upitao je cvrkutavi ženski glas.

„Ko pita?“

„Ovde Sanja, novinar *Malog velikog sveta*, razgovarali ste sa Mikicom, mojim urednikom.“

A-ha. Sad sam znao sva potrebna imena. Zaboraviću ih do sutra.

„A-ha, da, da. Jeste, razgovarao sam s Mikicom.“

„Pa... evo, ja sam ispred vaše zgrade, kao što ste se dogovorili.“

Pogledao sam sat na kompu. Osam i dva.

„Tu sam za minut“, rekao sam joj.

Pretvorio sam se u govno koje kasni. Nekad sam ljudima otkidao glave ukoliko bi kasnili, a sad sam ja bio taj koji kasni, jer, eto, čitao sam o tome kako sam ništarija na koju se lože glupe klinke. Ugasio sam kompjuter, obukao fajerku i izašao napolje.

*

Bilo ih je troje. Novinarka i dva lika. Jedan s foto-aparatom i drugi s nekom torbikanjom. Izrukovao se kao najbolji prijatelji, a usput smo se i glupavo kezili, jer njima nije bilo baš najjasnije šta bi trebalo da se desi, a ja sam samom sebi obećao da više nikad neću pomagati novinarima u njihovom

poslu. Jedino što sam zasigurno znao jeste da novinarka nije bila dobra riba.

„Pa, ovaj, gde ćemo?“, zamucala je, sva zbunjena, a ja sam slegnuo ramenima. Tip s foto-aparatom je nešto petljao po foto-aparatu, a tip sa torbom je nešto petljao po torbi. A onda je ona, sama od sebe, nastavila: „Evo, ovako. Ovo nije klasičan intervju, u stvari, ovo uopšte nije intervju. Trebalo bi da izađemo zajedno s tobom, da vidimo kako se provodiš, gde izlaziš, kako se zabavljaš u slobodno vreme, ili uveče, ovaj, kad god da izlaziš. Evo, imamo budžet, naš časopis sve plaća. Piće ili, ovaj, šta god.“

Prokleti novinari – mucavci. Ili je bila glupa kao kamen, ili je mislila da se našla s Bogom lično. Fuj!

„Ali ja ne izlazim“, promrmljao sam, a oni su se upišali od smeha, misleći da je u pitanju neki od mojih fazona koje sam svuda unaokolo prosipao. Iskrivila je glavu i počela da trepće.

„Kako, ovaj... kako? Ovaj, šta tačno želiš da kažeš?“

„Želim tačno da kažem sledeće: ja ne izlazim.“

„Ali, evo sad si izašao. Mislim, na ulici si.“

„Na ulicu izlazim. Ali ne izlazim po mestima.“

„Po kakvim mestima?“

„Po bilo kakvim mestima. Eventualno ako odem na neki koncert ili u bioskop.“

„Ah, teret slave! Prepoznaju te ljudi na ulici, pa zbog toga?“, bila je uporna.

„Ne, nego jednostavno mrzim mesta za izlaske i ljude koji tamo sede. Idu mi na kurac.“

„Pa, ajmo onda u neki bioskop.“

Na to nisam želeo čak ni da odgovorim. Samo sam se nakezio, svestan da se u njihovim očima polako pretvaram u govornara koji im komplikuje život.

„Je l' duvate, deco?“, pitao sam ih iznenada, a oni su se opet upišali od smeha, ne pomislivši nijednog trenutka da zapravo pokušavam da spasem i sebe i njih i njihov usrani članak.

„Ja, da“, konačno je promrmljao onaj s foto-aparatom.

„A ti?“, pitao sam novinarku, očajnički pokušavajući da se setim njenog imena, a kada sam zaključio da najverovatnije nikada više u životu neću biti u prilici da ga izgovorim, od očajničkih pokušaja sam odustao.

„Pa... ja pomalo, ali ako je za posao, žrtvovaću se“, ispalila je jedini fazon kojeg je mogla da se seti, njena publika je uzvratila osmesima punim stida, a ja sam zadovoljno protrljao ruke i rekao: „Ajde onda, vodim vas u izlazak“.

*

Otišli smo do mog neona i potrпали se u njega. Niko nije ništa rekao, ali je u vazduhu visilo pitanje: „Odakle ti ova kola, stoko?“

„Crveni nokti“, rekao sam i namignuo im.

„Šta, ovo si kupio od knjige?! Znači, od pisanja ipak može da se živi“, nastavila je ona da bude glupa.

„Ne, od pisanja eventualno mogu da se kupe polovna kola. Inače, nemam 'leba da jedem. Ali imam auto.“

Kroz glave su im verovatno tutnjale teorije o mom ocu mafijašu i mojoj kevi koja se udala za bogatog gastarbajtera, ali šta ja sad tu da radim. U svakom slučaju, niko nije ni pomislio da sam to sâm zaradio. Ne, nisam paranoik, jasno im je to pisalo na čelima. Pustio sam muziku do daske i odvezao nas do jednog zgodnog mesta u Bloku 28, odakle se vidi auto-put i kola koja po njemu jure. Uparkirao sam se i ispod patosnice izvadio kesu s travom. Tip sa foto-aparatom je hteo da slika kako motam, a ja sam mu rekao da to ne radi.

„Ionako svi misle da sam narkoman. Još mi samo fali materijalni dokaz. Ovoga ne sme da bude u tekstu.“

„Ali šta da napišem onda?“, zabrinuto je pitala ona, uplašena da će joj se članak sastojati od jedne rečenice.

„Napiši da smo sedeli u kolima, kenjali i gledali auto-put“, rekao sam žvaćući savijeni karton, budući filter našeg prvog i poslednjeg zajedničkog džointa.

Procenio sam da su od onih koji dunu dva dima i onda kažu da im je dosta, pa sam namerno preterao, kako bismo se prebili kao svinje i zajedno osetili šta je dobar provod u Beogradu.

*

Ona dvojica su stondirala na zadnjem sedištu, a novinarka i ja smo na prednjem pokušavali da vodimo kakav-takav dijalog. Niti je imala svesku, niti je imala olovku, niti je imala diktafon, niti je pročitala *Crvene nokte* niti bilo koju drugu moju knjigu, ali o nečemu smo morali da pričamo, a jedina logična tema bile su moje knjige.

„Koliko ima stvarnosti, a koliko fikcije u tvojim romanima?“, začulo se toliko puta postavljeno pitanje, a ja sam ispalio već pripremljen odgovor:

„Moje romane treba doživljavati kao fikciju. Svaki pokušaj da pogađaš šta je stvarnost, a šta izmišljotina, samo će te udaljiti od onoga šta je pisac hteo da kaže. Ali tebi je lakše, ti ih nisi čitala, pa onda nemaš od čega ni da se udaljiš.“

„Pa, planirala sam, ali nikako da uhvatim vremena. Imam puno obaveza, još uvek studiram, pa onda i ove glupe novine...“

Još jedan težak život u mojim ušima.

„To nije izgovor. Moji romani se čitaju za jedan dan. Jednostavno, bolelo te je uvo da ih pročitaš“, rekao sam i

pogledao je nadrkano. Ona je zanemela. „Ma, zajebavam se“, rekao sam, namignuo joj i pomazio je po nelepom licu.

„Oh, bili su u pravu kad su me upozoravali na tebe“, pokušala je da bude vragolasta. Flertovanje nam je išlo bolje od razgovora o knjigama. Čim je pomislila da se njena pička pojavila kao ulog u našem druženju, ispalila je novo, takođe hiljadu puta postavljeno pitanje.

„A šta misliš, koliko je reklama doprinela uspehu *Crvenih noktiju*? F18 ima jaku medijsku mašineriju.“

F18 je bila jedna od najpopularnijih radio-televizijskih stanica u zemlji, a *Proleter*, koji je bio u njenom sastavu, bio je izdavač mog poslednjeg romana.

„I druge knjige koje je izdao *Proleter* imale su istu reklamu, ali su samo *Crveni nokti* postigli ovakav uspeh. Svejedno, mislim da je reklama veoma bitna za bilo kakav proizvod, ne bi li ljudi nekako čuli za njega“, izbacio sam još jedan, odavno pripremljen odgovor.

„Znači, na svoje knjige gledaš kao na proizvod?“, začulo se najnovije, osam hiljada puta postavljeno pitanje.

„Na sve što se kupuje i prodaje gledam kao na proizvod, pa makar u pitanju bilo i umetničko delo“, ispalio sam novi, odavno pripremljen odgovor.

„Zašto si otišao iz *Silosa*, oni su najveća izdavačka kuća u zemlji?“

Samog sebe smarao sam svim tim istim odgovorima na sva ta ista pitanja. Ovo čak nije ni bio intervju, mogao sam da odgovorim šta god mi padne na pamet.

„Otišao sam baš zato što su najveća izdavačka kuća u zemlji i zato što bih morao da čekam da svi ostali njihovi autori umru da bi se oni pozabavili mnome onako kako sam ja zamislio da zaslužujem.“

„Ali...“, zamucala je ona.

„Moja prva tri romana zamalo su se udavila u tom živom blatu. Morao sam nekako da ih spasem. I zato mislim da je *Proleter* pravo rešenje, a Mimica Marojević najbolji urednik s kojim sam ikad radio.“

Gledala je kroz šoferšajbnu, verovatno proklinjući što joj nisu dali da radi intervju, nego ovu glupost. Ali da smo radili intervju, dobila bi uobičajeni, unapred pripremljeni odgovor: „*Silos* je velika izdavačka kuća i dugujem im veliku zahvalnost što su mi pružili šansu kad mi je bilo najpotrebnije, ali mislim da *Proleter* mnogo bolje korespondira s mojom ciljnom grupom.“

*

Fotograf je zatim nešto pokušao da škljoca oko kola, malo s blicom, malo bez blica. Onaj drugi je bio s njim, nešto su se domunđavali, pretpostavio sam da je u pitanju grafički urednik lista ili neki sličan, užasno bitan faktor. Novinarka i ja smo kenjali još desetak minuta, a onda sam izmislio kako u deset uveče imam veoma važan sastanak i kako je izlazak s Bobanom Šestićem završen.

„Mogu da vas odvezem donekle, ako hoćete“, ponudio sam srdačno, rešen da im priredim drkadžijsku vožnju žutom trakom i presecanje ostalih učesnika u saobraćaju, ali novinari, koji inače nikad ništa ne odbijaju, odbili su moju ponudu uz izgovor da im je redakcija u blizini, te će rado prošetati do nje.

Članak o izlasku s Bobanom Šestićem izašao je iduće nedelje, pun mračnih i mutnih slika moje i novinarkine siluete. Nigde nije bilo ni reči o duvanju, a novinarka me je predstavila kao usamljenog Don Kihota koji se *protiv civilizacijskih ćorsokaka bori svim oružjima. Ali, ipak, u okviru*

sveta u kojem živimo. Fuj! Naredne nedelje, ministar za ekonomske odnose sa inostranstvom ju je vodio na čaj u jedan fensi kafić, posle toga ju je poznata pop pevačica vodila u bioskop, zatim su ukinuli rubriku *Izlazimo s poznatima*, a kroz tri meseca *Mali veliki svet* prestao je da izlazi.

*

Ostavio sam ih u Bloku 30 i odvezao se do *Meka* kod Fontane, da sebi kupim milk-šejk, pošto su mi se usta, od trave i besmislica koje su iz njih izlazile, sasvim osušila.

Tek što sam sa šejkom od jagode seo za sto, prišla mi je neka rumena, u korporacijskoj prugastoj košulji, i stidljivo prošaputala:

„Ja se izvinjavam, ako biste mogli da nam se upišete u knjigu utisaka. Bili ste sjajni ono na televiziji...“

„Naravno, nema frke“, rekao sam, iznenađen što u *Meku* imaju knjigu utisaka.

Ona je donela neku usranu svesku i ja sam tu napisao: *Mek je, kao i uvek, do jaja*, udario svoj autogram i datum, i srdačno se, poput prave holivudske zvezde koju su uhvatili kako krka u *Meku*, nasmejao rumenoj. Ona je zagrlila knjigu, zamislila našu decu, izvinila se zbog uznemiravanja i stopila sa ostalima u prugastim košuljama.

A-ha! Porukica! Bila je to Nina, koja je na *ICQ*-u koristila nadimak Princeza. Bila je mlađa od mene deset godina, ničim posebnim se nije bavila, živela je s mamom i tatam na Petlovom brdu, obožavala je moje knjige, slušala je tehno, gutala je eksere i bila je s dečkom već tri godine. Jednog dana startovala me je na *ICQ*-u, drugog dana smo se videli, trećeg smo se kresnuli i od tada smo to činili povremeno, u zavisnosti od toga kako njoj ide s dečkom i kako meni ide sa

životom. *Šta radiš, macane*, pisalo je u porukici. Jasan signal da je dečko negde zasrao i da je vreme da u pomoć dođe rezervni princ iz mraka. *Dolazim po tebe, samo me podseti kad i gde*, pokušao sam da budem duhovit, a kao i uvek kad su u pitanju devojke deset godina mlađe od mene, samog sebe sam pomalo podsećao na neku matoru barabu koja muva klinke. Ipak, u trenucima kada bih bio strejt, samog sebe sam umeo da podsećam i na matoru budalu, gladnu ženskog mesa, koju klinke mogu da cimnu kad god im se prohte i koja će im uvek reći „da“. Najčešće bih, doduše, na sve to gledao kao na dobru zajebanciju.

Seo sam u kola i otišao na Petlovo brdo. Ona me je čekala na čošku. Bio je septembar, ne baš tako toplo, a ona je bila u nekim gaćicama, miniću, jebem li ga kako se to zove, majičici na bretele, sa savršenim licem, savršenim sisama i savršenim dupetom. Bila je to jedna od onih riba za kojima muškarci jednostavno moraju da zabalave i svaki put kad bismo se videli bilo bi me pomalo strah da mi neko ne priđe i upita me: „Dobro, bre, pičko jedna, na koju foru?!“ Jednostavno ne bih znao šta da mu odgovorim. Srećom, to se nikada nije desilo.

Cmoknuli smo se i ja sam je pitao gde hoće da idemo, a ona je bez ikakvog okolišanja rekla: „Ja bih u Košutnjak.“ A-ha, okej. Opet ćemo malo nabijati rogove „skotu“ o kom ništa nisam znao, o kom nikad nismo ni pričali. Samo sam znao da postoji. Ja sam bio savršena osveta – kombinacija hipohondra i paranoika, lik koji nikad nije skidao kurton, niti je unaokolo srao o svojim podvizima, a i ako jednom budem pisao o njima, dovoljno ću izmeniti podatke da samo ona i ja možemo da provalimo ko se tu s kim zapravo karao.

Lamentiranje nad grehom koji samo što se nije desio prekinuo sam tako što sam se uparkirao u mraku, između

dva košutnjačka drveta. Čim sam ugasio motor, Nina, alijas Princeza, nekako mi se preduboko zagledala u oči i pravo kroz ostatak mog tela stigla do jaja koja su počela da pum-paju, prepona koje su počele da gore i njegovog veličanstva koje je s prvim poljupcem počelo da bubri. Kroz dve sekunde palacanja jezicima, bio mi je tvrd kao kamen i spreman da vadi ljude iz zaglavljenih liftova, a samim tim valjda i da poseti jedno dvadesetogodišnje međunožje.

*

Ležali smo bez gaća na zadnjem sedištu. Kroz staklo si mogao da vidiš crne krošnje i poneku zvezdu. Prozor na zadnjim levim vratima bio je poluotvoren i tuda je u kola ulazio jesenji povetarac od kog sam se načisto sjebao. Bio sam baš jebeno prazan, za razliku od Nine, alijas Princeze, koja mi je čupkala dlačice na jajima i pevušila „la la la“, nevezano za muziku koja se čula sa CD-plejera.

„Šta si se umusio?“, pitala me je odjednom. Samo sam se bez reči nakezio, nemoćan da joj kažem: „Ne znam šta mi je, odjednom mi se čini kao da moja smrt uopšte ne bi bila loš nastavak ovog trenutka, ali to naravno nema nikakve veze s tobom, jer ti si se samo našla na pogrešnom mestu u pogrešno vreme.“

„Kad ćeš da pišeš novi roman?“, nastavila je da bude znatiželjna, a meni se prisralo.

„Čekaj, ima vremena, jebote, nisam to još ni planirao.“

„Ajde, pa ima skoro godinu dana otkako su izašli *Nokti-ći*.“ Ona je *Crvenim noktima* tako tepala.

„Ima vremena. Čitaj ponovo ove prethodne.“

„Čitala sam ih, po pet puta svaki. Ne mogu više, pretvoriću se u tebe.“

Užas.

„Okej, napisaću novi roman. Čim budem znao o čemu i čim mi se sve to bude sleglo i čim mi nadode inspiracija, sešću i napisaću ga. Jebaću mu majku.“

Ona se tu, baš na pravom mestu, zakikotala. Bilo je to ljigavo šumsko flertovanje, ali i za to postoje pravo vreme i mesto.

„Moram da idem. Onaj skot treba da dođe kod mene“, rekla je i ja sam navukao farmerke, prešao na prednje sedišta, upalio kola i krenuo u rikverc. Dok se ona na zadnjem sedištu oblačila i popravljala frizuru, vozio sam i razmišljao koliko li se puta neka moja riba karala s nekim tik pre nego što smo se videli, samo zato što sam je iznervirao. A ja sam umeo da nerviram. Za trenutak sam osetio ono muško sapatništvo, kao kad panduri neće da te drkaju jer si s ribom, i nazvao je u sebi kurvom, ali onda sam se setio muškog suparništva i nazvao njenog „skota“ sominom, bez obzira na to koliko je ko tu bio u pravu. A obično nije niko u pravu. Novi nalet crnih misli prekinula je Nina, alijas Princeza, koja je u vožnji prešla sa zadnjeg na prednje sedišta, taman da se na njemu provoza preostalih sto pedeset metara do svog ulaza.

„Vidimo se, mišu mali“, rekla mi je i otišla.

*

„Vidiš, brate, te crne misli te gone zato što te je prošla buksna. Ja, čim osetim da me prolazi, odmah zapalim novu. I tako sve ukруг. Poslednjih šest godina ništa ne sanjam. Ne možeš da veruješ kakva je to divota.“

Čim sam ostavio Ninu, alijas Princezu, sav usplahiren otišao sam kod Milivoja. Bio je to moj diler, u stvari moj najbolji ortak, u stvari diler koji se veoma brzo pretvorio u

mog najboljeg ortaka. Jednom sam dobio telefon pouzdane veze za dobru *šiptarku* i čim smo se ugledali, bilo je to prijateljstvo na prvi pogled. Živeo je blizu Zelenjaka u nekom odvratnom ateljeu, sa sve haskijem Čedom. Čeda je dobar deo života proveo s nekakvim mačorom, pa se i sâm ponašao kao mačor, trljajući bokove o ljudske noge i grebući nameštaj. Milivoje je dilovao samo travu, i to tek toliko da može da preživi i da duva ceo dan. U slobodno vreme je crtao, a crtao je kao zmaj. I to nije bila samo moja ocena, kao amatera, već i ljudi koji u slikama vide ono što mi normalni ne možemo, pa onda tvrde da su neke slike dobre, a druge loše.

„Bila je ta jedna mala kurva“, Milivoje je stalno pričao o nekim malim kurvama koje je pre par godina odvaljivao od kurca, „pre par godina sam je odvalio od kurca, na žurci kod jednog mog ortaka. Brate, kako mi se dizao na nju, jao brate, ne možeš da veruješ! Mogao sam ventilator karom da zaustavim, bre! I svaki put kad sam je karao, posle sam hteo da se ubijem! Zašto, pojma nemam. Niti me boli kurac. Ima nekih mamaca u životu na koje ti je bolje da se ne pecaš. Zato lepo buksna pre karanja, buksna posle karanja, buksna uvek i ceo život će ti biti super!“

Mahao je rukama kao lud. Uvek je stojeći držao banku, pa kad završi, onda sedne. Onda ti kažeš šta imaš, a on onda opet ustane i drži govor. Ali daleko od toga da ono što je govorio nije imalo smisla. Čak i da je izmišljao sve te silne ribe, smisao je bio tu. Jedino što ja nisam hteo da sav svoj smisao svedem na travu. Posle šeste buksne, nekako je sve prestalo da mi bude na bilo kakav način bilo šta, pa sam se pokupio i otišao kući.

*

Poslednjih mesec dana iznajmljivao sam gajbu u Bulevaru revolucije. Nisam nešto ni bio u fazonu da iznajmljujem gajbu,

ali svi su mi kenjali – *mator si konj, ne možeš ribe da privodiš u svoju sobu, moraš da se osamostališ* i slično, a pojma nisu imali da sam se ja osamostalio onog dana kad sam stavio rajber na vrata sobe i zabranio kevi da ulazi unutra. Ipak, ja sam oduvek bio podložan tome da delujem „kako se treba“, a ne kako osećam. Tako se pojavila i ta garsonjera u kojoj je prethodno bio studio za montažu, zapravo montažerov jebarnik, a pre njega ljubavno gnezdo neka dva pedera. Vlasnici su je izdavali za sumnjivo male pare, pa sam ja deo love koju sam uštekovao od *Crvenih noktiju* dao za šestomesečni zakup.

Od prve sekunde bio sam u ratu sa svojom novom gajbom. Zidovi su bili goli, na prozorima nije bilo zavesa, a od nameštaja sam imao jedan razjebani dvosed na razvlačenje, predratnu singericu koja je glumila sto, i fotelju u čošku, kao iz horor-filma. Na singerici je bio moj laptop sa jebačkim zvučnicima, a na patosu TV. Jedini kvalitetan deo stana bila je klonja sa tuš-kabinom, sveže renovirana, ali jebeš ti stan u kom je klonja najbolji deo.

Duboko sam udahnuo i uključio laptop. Pokušao sam da se konektujem, u pitanju je bila stara telefonska centrala i morao sam da izvodim sva ona sranja sa podizanjem telefonske slušalice, zatim njenim brzim spuštanjem po dobijanju signala i sve ostalo, čemu su me naučili iskusni surferi na starim centralama. Ovog puta ni signal nisam mogao da dobijem. Podigao sam slušalicu, a odande se čulo samo neko jebeno krčanje. Pod se zatresao, bio je to onaj fantomski tramvaj u tri ujutru, a ja sam besno slušalicom izudarao zid i stropoštao se u krevet.

*

Probudili su me sunce i cvrkutanje ptičica. Jebenom dvosedu je od silnog karanja popustio donji deo, pa sam se

probudio s buljom u procepu. Između mene i patosa bio je samo dušek, a donji deo dvoseda bio je tamo negde kod televizora. Izgleda da sam svašta sanjao, ali se srećom ničega nisam sećao. Navukao sam farmerke na dupe i izašao napolje. Lift se otvarao ključem koji meni niko nije dao, pa sam četiri sprata putovao pešice, a iza svih špijunki posmatrale su me babe. Osećao sam to.

Izašavši na ulicu, zastao sam razmišljajući da li da do 29. novembra odem pešaka ili kolima, pošto je vreme bilo na ivici fantastičnog, a ljudi na ivici ogavnog. Kad god bih birao između ljudi i vremena, uvek bih dolazio do zaključka da su nadržana ljudska lica dovoljna da sjebu i najlepše vreme, pa sam i ovog puta odlučio da prirodu njušim kroz otvoren prozor automobila.

„Oho, pisac!“

Bila je to neka debela tetka s cegerima. Stala je pored mene i mangupski se smeškala.

„Dobar dan, gospođo.“

„Svima ću da ispričam kako te je ispalila devojka.“

„Šta?“

„Pa, stojiš tu i čekaš. Nema je, a?“

Razmislio sam malo.

„Nema je, gospođo. Po ko zna koji put sam ispaljen.“

„Hi-hi-hi. Imam ja sina, malo je mlađi od tebe. Ide u Višu turističku, i on stalno...“, i tu sam se već isključio. Tetke su me volele. Mimica mi je pre nekoliko meseci sredila intervju u *Evi*, najčitanijem časopisu za žene. Poslali su mi pitanja mejlom, a ja sam se, kao i obično kad su intervjui preko interneta u pitanju, naduvao kao zmija i odgovarao na pitanja s neverovatnim uživanjem i inspiracijom. Tako sam proizveo neke od svojih najboljih izjava za medije. U prva četiri dana po objavljivanju intervjuja, rasprodato je pola